

MARTINE BAKKER

IK DURF NIETS MAAR DOE ALLES

Waarom ik dacht dat als ik een jaar lang stand-upcomedy zou doen ik daarna zou kunnen leven zonder stress, onzekerheid, uitstelgedrag en angst, maar blijkaar bestaat zoiets niet, toch geef ik wat ik per ongeluk leerde over mezelf en creativiteit door zodat jij er misschien ook wat mee kunt. Of niet.

Proloog

*(Over die keer dat ik met De Uitgever besprak
dat veel mensen van alles willen maar vaak afhaken
omdat ze niet durven en dat creativiteit alleen bestaat
als je je ideeën echt uitvoert)*

Met een brede glimlach, waar een tikkeltje vrees in zit, neem ik plaats tegenover De Uitgever. Aan een ovale vergadertafel gaan we bepalen waar mijn boek nou precies over moet gaan. Keuzes maken. Ik wil veel te veel vertellen, dus dwingt De Uitgever me om het boek in één zin samen te vatten. Speciaal voor deze knopendoorhakgelegenheid draag ik een wit-paarse onesie met een illustratie van een vuurspuwende draak. Het pak is kleurrijk en bestaat uit één stuk. Een soort superheldenkostuum. Alsof ik De Uitgever er met mijn kledingstijl van wil overtuigen dat ik bijzondere schrijfkraften bezit. Dat hoop ik ook aan mezelf te bewijzen. Aan het pak kan het in elk geval niet liggen. Daarin voel ik me een kunstenaar. Zolang ik niet op de wc zit. Op de wc ben ik slechts een kwetsbare naakte vrouw met een hoopje gekleurde stof op haar enkels. De Uitgever heeft vrolijke bruine krullen, een vriendelijke blik in zijn

ogen en een aanstekelijke lach. Moest ik hem vergelijken met een groente, dan koos ik voor broccoli. Het is duidelijk dat ik nog moet werken aan metaforen en karakteromschrijvingen, maar ik ben pas net begonnen. Ergens ben ik ook bang voor hem. Bang dat hij, als ik iets niet-auteurwaardigs zeg, de droom om een boek te schrijven versnippert door het contract door een shredder te trekken.

Achter hem is de wand volgepropt met boeken die wel af zijn. Non-fictieverhalen waarvan ik er een hoop heb gelezen. Sommige heb ik zelfs als luisterboek voor het slapengaan in mijn oren gestopt in de hoop de kennis extra diep in mijn onderbewuste te programmeren. Zelfhulpboeken over zen leven. Over leren omgaan met tekortkomingen. Kwetsbaarheid omarmen. Over succes, leiderschap en geluk. Een speech geven. Zoals Ted. Die van de Talks. Of niet zoals Ted. Over geld verdienen. Een bedrijf opstarten. Over een powervrouw zijn. Over hoe zo'n powervrouw zich het best kan gedragen in een relatie om mannen niet af te schrikken. En op de werkvloer. Om ook dáár mannen niet af te schrikken. Mijn ogen glijden langs paperbacks over minimalistisch en geordend leven en blijven hangen bij een gids over productief werken. Het boek is zó dik dat het maanden zal kosten om erdoorheen te ploeteren. Helaas heb ik nooit een boek gevonden dat me helpt bij mijn ongezonde relatie met zelfhulpboeken.

In tegenstelling tot veel van de schrijvers wier namen schitteren op de ruggen voor me, ben ik geen onderzoeksjournalist. Ook geen opruimgoeroe, psycholoog, mindfulnesscoach, schaamteprofessor, eigenaar van een succesvol merk in figuur-

corrigerende slips of een andere inspirerende persoon die met gemak een boek uit zijn of haar mouw schudt. Ik heb wel een tijdje gewerkt als cultuurjournalist. Alleen noemde ik mezelf in die tijd liever redacteur, verslaggever of tekstschrijver. Zolang ik maar niet hoefde te zeggen dat ik op integere wijze feiten verzamelde voor algemeen belang. Ik liet de artikelen namelijk nogal vaak over mezelf gaan, met de geïnterviewde in de bijrol. Niet helemaal de bedoeling van het journalistieke vak. Dat is een beetje alsof je een piloot bent en dat je dan halverwege de vlucht aan de stuurknuppel trekt om naar je eigen vakantiebestemming te vliegen. Wanneer ik wel met al mijn aandacht een kunstenaar of artiest bevroeg, was dat vooral omdat ik wilde weten hoe ik kon gaan doen wat zij deden. Soms spraken we op mijn initiatief af tijdens een festival, kunstexpositie of experimentele dansavond. Op die manier wist ik zeker dat ik met een vreemde in een rare situatie terecht zou komen en een verhaal had waarmee ik zowel de lezers aan het lachen kon maken als wel mijn vrienden tijdens etentjes en kringverjaardagen. Terugkijkend op die periode besef ik dat ik toen al onbewust bezig was met grappige anekdotes verzamelen voor op het podium.

Comedians zijn altijd op zoek naar verhalen en absurde conversaties om over te vertellen. Ze voegen situaties en ontmoetingen samen en spreken met gemak over iets wat eerder die dag is gebeurd, terwijl dat voorval in werkelijkheid jaren geleden heeft plaatsgevonden. Verhalen zijn nou eenmaal het meest interessant als ze niet aanvoelen alsof ze al honderd keer zijn verteld. Als luisteraar wil je iets nieuws horen. Iets exclu-

siefs. En hoe korter geleden het lijkt, hoe specialer het voelt om er deelgenoot van gemaakt te worden. Comedians weten dat en zijn daarop gefocust. Daarom zeggen ze vaak op het podium: ‘Ik speelde [gisteravond/van de week/laatst] in [grap-pig klinkende plaatsnaam] toen er na de show iemand naar me toe kwam die [iets raars] zei.’ Het publiek voelt zich door de intimiteit van het gedeelde gesprek gelijk betrokken bij de comedian. Zij krijgen een primeur. In dit boek maak ik ook gebruik van deze truc. Daarbij zijn sommige personages een blend van mensen die ik ken, zijn locaties door elkaar gehus-seld en is de tijdlijn soms slordiger dan de eyeliner van een dronken beautyvlogger. Dialogen moest ik terughalen uit de diepste krochten van mijn geheugen. Ik heb gesprekken ge-voerd toen ik in een *adrenaline high* zat. Die herinner ik me niet meer, omdat ik alleen maar dacht aan alle stofjes die door mijn bloedbaan gierden. Ik heb gesprekken gevoerd toen ik in een dip zat. Die herinner ik me ook niet meer, wederom door die stofjes, maar dan van een net iets andere samenstelling, die door mijn bloedbaan gierden. De doorsneegesprekken in sta-biele toestand herinner ik me nog wel, maar die waren weer te saai om op te schrijven. Ondanks de artistieke vrijheid is alles wat ik schrijf echt gebeurd. Ik heb maanden met deze woorden doorgebracht op mijn scherm. Ze komen uit mijn brein. Uit mijn vingers. Uit mijn hart. Ik heb eraan geschaafd, geschuurd en stukken eruit gehakt. Ik heb het boek uitgesteld en ver-vloekt, ik heb medelijden met mezelf gehad omdat schrijven voor mij niet zo’n spirituele ervaring is als voor schrijvers die zeggen dat hun boek er in een koortstrip bij een knapperend

haardvuur uit stroomde. Ik heb mezelf gedwongen om de woorden op papier te zetten. Daarom is het echt. Daarnaast heb ik gebruikgemaakt van een heel betrouwbare, misschien zelfs wel onderzoeksjournalistiekwaardige bron: het volgekrabbelde dagboek vol wijn- en traanvlekken dat ik gemotiveerd bijhield tijdens het jaar dat ik aan mijn comedyavontuur begon. Eerst deed ik dat met het idee dat er in die ruwe gedachtefarden misschien wat brokjes comedygoud zouden zitten. Toen kwam het plan om er dit boek van te maken.

‘Wat zou je ervan vinden als ik het boek de ondertitel “Wijsheden van een comedian” geef?’ vraag ik aan De Uitgever.

‘Vind je echt dat jij wijsheden verkondigt?’ lacht hij net iets te hard.

‘Jij niet dan?’ vraag ik lichtelijk beledigd.

‘Nou, per ongeluk misschien, maar op mij kom jij meer over als iemand die veel twijfelt en onzeker is. Dus dan zou ik niet zeggen: “Met deze tien briljante leefregels van Martine word je wijzer en gelukkig.” Tenzij je het als grap bedoelt? Dat we jou als powervrouw op de cover zetten en dan achterop huilend in een hoekje? Bedoel je dat?’

‘Ehm, nee?’

‘Laten we even teruggaan naar de kern,’ zegt hij. ‘Wat gaat dit boek precies voor de lezers doen?’

Weer staar ik naar de uitpuilende boekenkast. ‘Ik wil de lezers helpen om creatiever te leven. Ze inspireren om ergens aan te beginnen en door te zetten. Het boek is voor mensen die meer over de kunst van humor willen leren, maar ook over doorzetten en je angsten overwinnen en creativiteit in het al-

gemeen. Het is voor mensen die van alles willen, maar dan steeds afhaken omdat ze toch niet durven. Dat gegoten in een soort reisverhaal over het jaar waarin ik begon als stand-up-comedian en de ontwikkeling die ik doormaakte: van het begin tot wie ik nu ben. Ik hoop dat lezers gehoor gaan geven aan hun diepste creatieve verlangens en dat ze niet pas aan hun droom beginnen als ze eindelijk bijzonder, rijk, stressloos, verhuisd, stoer of slank genoeg zijn.’

‘Wat heeft slank zijn ermee te maken?’

‘Nou, voor mij was bijvoorbeeld het idee dat ik niet slank genoeg was jarenlang een excuus om niet te doen wat ik het liefst wilde doen. Ik dacht dat ik mijn vrije tijd moest gebruiken om in een troosteloze sportschool te staan. Ook las ik dielectuur in plaats van boeken die me echt interesseerden. Ik kocht een trilplaat, waar ik van mezelf een halfuur per dag op moest staan om calorieën te verbranden, hongerstillende supplementen en een korset. Dat geld had ik zoveel beter kunnen besteden. Er zijn genoeg mensen voor wie met het lichaam bezig zijn juist een geestverruimende hobby is, of kan zijn, en die zich misschien beter zouden voelen als ze meer zouden bewegen en juist dát uitstellen, maar ik had mijn geld beter kunnen uitgeven aan een schrijfkamp of een theaterworkshop. Activiteiten waar ik uiteindelijk gelukkiger van was geworden. In plaats daarvan hield ik mezelf voor dat zolang ik niet in een kleinere kledingmaat paste, een kunstzinnig bestaan niet voor mij was weggelegd. Een gedachte die voortkwam uit angst, want stel dat ik op een dag wél slank genoeg zou zijn? Dan vond ik vast wel weer een ander excuus om niet te doen wat ik

wilde doen. Ergens wist ik heus wel dat ik er nooit zou uitzien als een model, maar de focus daarop hield me bezig. Wie een creatief leven wil, moet eerst door een dikke laag twijfel, uitstelgedrag en weerstand ploeteren. Of gewoon schijt hebben. Ik wilde op een podium staan, maar durfde het niet. Met dit boek wil ik als de ultieme uitstelgedragqueen laten zien dat kleine stapjes, zoals beginnen met een workshop in het plaatselijke buurthuis of een paar uur inplannen om ongestoord je ideeën op papier te zetten, helpen om een beter beeld te krijgen van hoe je uiting kunt geven aan je creativiteit. Dat soms alleen de deur uit gaan al betekent dat je werkt aan je droom, omdat je misschien iemand ontmoet die je iets kan leren. Of omdat je op straat werk ziet dat jij ook graag zou willen maken. Wat mij ook tegenhield om met comedy te beginnen was dat eeuwige stemmetje in mijn hoofd dat zegt dat ik het niet kan. Dat niemand op mij zit te wachten. Dat er al andere comedians bestaan, dus dat ik niets toevoeg. Ik wil met mijn verhaal laten zien dat je elke dag ergens aan kunt beginnen en dat je je niet moet laten weerhouden omdat je het niet durft. Datgene waar je het meest bang voor bent, is misschien wel datgene wat je het meeste plezier gaat brengen. En dat hoeft niet alleen iets kunstzinnigs te zijn. Het kan ook zijn dat je een bedrijf begint, eindelijk besluit een gezin te stichten of die ene reis maakt die al zo lang op je wensenlijst staat. De bangheid die met het onbekende gepaard gaat moet je onder ogen zien. En wat is die angst? Dat je het niet kunt? Als je niet begint, kun je het inderdaad niet. Iedereen prutst maar wat in het begin. Je ontwikkelt pas vaardigheden als je ergens energie in steekt. En hoe

meer tijd je doorbrengt met datgene wat bij jou past, hoe beter je wordt en hoe meer je ervoor terugkrijgt. Het mooie van op een creatieve, avontuurlijke manier in het leven staan is dat je altijd een uitlaatklep hebt. Mensen die dat niet hebben, moeten het doen met zich rot voelen, naar verdovende middelen grijpen of onbekenden uitschelden op het internet. Doordat ik heb doorgezet op het stand-uppodium denk ik bij veel van wat ik meemaak: hier kan ik op een dag om lachen. En als ik kan lachen om mijn eigen ongemakken, zaken die me verdriet doen of de keren dat ik een misstap beging, en er zelfs anderen om kan laten lachen, dan leef ik een vol leven.'

De Uitgever leunt naar achteren. 'Dus eigenlijk is de boodschap dat je niet creatief bent als je steeds ideeën hebt die je niet uitvoert? Dat creativiteit bestaat bij de gratie van hard werken? Dat iedereen grappig kan zijn in zijn of haar hoofd, maar dat je pas een comedian bent als je op dat podium gaat staan?'

'Inderdaad. *Thanks* voor het *mansplainen*,' lach ik. 'En je moet accepteren dat je nooit angstvrij zult zijn, omdat die innerlijke stem die zegt dat je het niet kunt altijd met je meereist. Zelfs de grootste wereldsterren moeten elke dag opnieuw de moed verzamelen om in een rol te kruipen, aan een nieuw doek te beginnen of muziek op te nemen. Voor dat wat je het allerliefst wilt, ervaar je de meeste weerstand, want als je dat niet zou voelen, zou het je ook niets kunnen schelen, en dan is het dus ook niet wat je het allerliefste wilt.'

'Dus jij belooft de lezer dat als ze jouw boek lezen, ze dan óók creatief gaan leven? En dat maak je waar?'

'Mijn voorschot zou ik er niet om verwedden, want als het

altijd zo zou zijn dat als je een boek leest je daarna je leven radicaal omgooit, dan was ik nu zen, geordend, productief, minimalistisch, succesvol, rijk én gelukkig geweest. En gaf ik daar als een ware powervrouw presentaties over, zoals Ted. Wat ik wél kan zeggen: dit is het verhaal dat ik zelf had willen lezen toen ik begon aan mijn creatieve carrière. Het is niet specifiek geschreven voor mensen die net als ik de ambitie hebben om iets te doen met comedy, performen of schrijven. Ze kunnen ook een andere ambitie hebben. Misschien zitten ze midden in het proces van iets creëren. Iets opstarten. Iets afmaken. Of willen ze daar nu eindelijk aan beginnen. Misschien lopen ze rond met een briljant idee en zoeken ze de motivatie om door te pakken. Of hebben ze juist heel veel kleine ideeën, maar doen ze daar steeds niets mee omdat ze opzien tegen de eerste stap. Misschien hebben ze iets gemaakt, maar durven ze het niet aan de wereld te laten zien. Hebben ze een vaag gevoel in hun onderbuik dat ze iets anders willen. Iets meer. Iets beters. Dit verhaal is voor iedereen die er klaar voor is om dapper te zijn. Wat ik wil laten zien is dat je niet extreem getalenteerd hoeft te zijn om iets te kunnen, maar dat je gewoon moet beginnen en het vakmanschap moet leren. Wat dat ook is. Aan het begin is iedereen onervaren, maar door te oefenen maakt elk uur dat je erin stopt je een beetje beter. Je moet alleen die eerste tijd door zien te komen, waarin je nog niet echt weet wat je doet, maar zodra je daarvoor openstaat, werkt dat juist heel bevrijdend.’

‘Zorg je er ook voor dat je in het verhaal de positie van de vrouw binnen de tijdgeest laat zien?’

‘Ja, absoluut. Vrouwenpower! Alleen al doordat ik het schrijf, is het doordrenkt van vrouwelijk perspectief. Maar om er extra nadruk op te leggen, zal ik af en toe het woord “tampon” typen.’

Tampon.

Inleiding

*(Over die keer dat ik de meest
drastische beslissing aller tijden nam)*

‘Nadat ik me feestelijk had uitgedost in een zwarte glitterjurk, eentje waarvan ik overtuigd was dat hij mijn leven naar een hoger plan tilde, en ik op een ware catwalk het mode-academiediploma in ontvangst had genomen, zochten mijn lege bankrekening en ik in de maanden die daarop volgden naar een grootse en meeslepde baan. Sinds mijn veertiende was het een droom om op een tijdschriftredactie te werken. Bladen gaven mij gedurende mijn tienerjaren het antwoord op alle levensvragen, zoals of je wel of niet zwanger kunt raken van een douchekop. En ik droomde weg bij foto’s en verhalen van mensen met kleurrijke kleding, vrolijke interieurs en creatieve beroepen. Tijdens een stage in het derde jaar van mijn opleiding Fashion & Branding had ik een voorproefje van het redactiewerk gekregen. Ik liep een halfjaar mee op de mode- en beautyafdeling van een meidenblad. De functie bestond voornamelijk uit inspirerende beelden uit andere bladen kopiëren,

kleding strijken tijdens fotoshoots terwijl ik ondertussen mijn lichaam vergeleek met dat van de modellen, en vlotte teksten tikken over de gratis parfums en lipsticks die naar ons kantoor werden opgestuurd. Spullen die ik zelf nooit zou kunnen betalen. Ondanks de vele uren die ik doorbracht met het kopieerapparaat en de mensen die net zoveel wogen als mijn rechterbeen, genoot ik van mijn *De duivel draagt Prada*-leven, zij het zonder dure schoenen en met een vriendelijke hoofdredacteur. Toch keek ik ergens ook met een schuin oog naar de stagiaires die journalistiek studeerden en die de vrijheid kregen om interviews te houden met artiesten en reisreportages te schrijven. Ik hoopte dat ik na mijn opleiding zou kunnen doorstromen in zo'n soort functie.

Helaas studeerde ik af tijdens de crisis van 2008. Niet echt handig, want blijkbaar dumpen mensen in nood als eerste hun behoefte aan modeadviezen, reistips en roddels over sterren. Magazines gingen in die tijd bij bosjes failliet en er waren geen vacatures meer. Ik viel na het afstuderen in een diep gat, omdat mijn ambities net zo groot waren als de gaten in mijn geheugen die door het vele feesten in die tijd geregeld ontstonden, waardoor ik noodgedwongen stil bleef staan. Tijdens de vierjarige opleiding waarin ik van alles leerde over het in de markt zetten van modemerken, collecties en bladen, had ik de kunst van het *storytellen* behoorlijk onder de knie gekregen, vond ik zelf. Omdat ik niets liever wilde dan mensen ontmoeten met dezelfde liefde voor verhalen maken, stuurde ik brieven naar elke denkbare plek waar creatievelingen hun woorden op schermen typten. Van radiozenders tot kranten en van redac-

ties van televisieprogramma's tot documentaire-productiebedrijven. Niemand nam me aan. Niet als stagiair. Niet als werknemer. Niet als werknemer zonder salaris. Niet als werknemer die betaalt voor haar baan. Niet als kabelsjouwend koffiemeisje. Op een dag ontmoette ik een jongen die in dienst was bij een hippe televisiezender. Hij werkte aan jongerenprogramma's die informeerden over vloeistoffen die je in je lijf spuit, of die eruit spuiten. Programma's waarbij het belangrijk was om vooral veel niet-functioneel naakt te tonen. Ik had tot dan toe, op school en tijdens mijn stage, vooral verhalen geschreven over het verhullen van het lijf, maar het was geen probleem voor mij om die kennis even te vergeten en juist iets te vertellen over mensen zonder kleren. Na wekenlang smeken legde hij uiteindelijk, geheel vrijwillig, mijn motivatiebrief en cv op het bureau van zijn baas, De Eindredacteur. Ik werd uitgenodigd voor een gesprek en voelde in mijn maag een golf omhoogkomen van spanning, maar ook van verrukking omdat ik aan alles voelde dat de wereld van de media eindelijk met mij kennis ging maken. Om ontspannen over te komen, en om te laten zien dat ik mijn modeopleiding niet al te serieus nam, trok ik een ironische paardenmeisjestrui aan, eentje met een ponyhoofd waar een roze aura omheen zat. De Eindredacteur zocht iemand die mensen aan de talkshowtafel kon krijgen die gemakkelijk spraken over hun passie voor tepelklemmen, handboeien en zwepen, en die ook niet vies waren van het drinken van hallucinerend boomwortelsap uit Peru. Toen ik eenmaal tegenover hem zat, vroeg hij wat mijn relatie was tot seks.

Ik antwoordde dat ik er zeker affiniteit mee had en er zelfs uit was ontstaan.

“Gebruik je drugs?” vroeg hij.

“Nee,” antwoordde ik. “Op één keer blowen na, maar toen raakte ik in een bad trip en hoorde stemmen in mijn hoofd die zeiden dat ik in de gaten werd gehouden. Daardoor ben ik niet van plan ooit weer iets te gebruiken.” Eerst dacht ik dat ik de vraag correct had beantwoord, want het leek mij niet dat een werkgever erop zit te wachten dat een werknemer elke ochtend lsd door haar yoghurt roert. Helaas bleek dat daar anders te zitten.

“Hoe denk je dat je objectieve verhalen kunt maken over drugs als je niet eens weet hoe ze voelen?”

“Het lijkt mij dat je als redacteur niet per se ervaringsdeskundige hoeft te zijn om anderen te informeren.”

Hij keek even naar mijn cv dat op tafel lag. Zondagskrant-bezorger, broodmeisje bij Albert Heijn, bezinepompkassière, propper in Blanes, horeca-uitzendkracht bij hotelketens, polaroidfotograaf op feestjes, zonnebankmedewerkster, verkoopster bij een crèmewinkel, verkoopster bij een chique schoenenwinkel waarvan ik zelf de schoenen niet paste omdat mijn voeten te groot waren, edelfigurant in een securityfilmpje op Schiphol. Het was niet allemaal even indrukwekkend of relevant. Misschien had ik niet al mijn bijbaantjes erop moeten zetten, maar ik wilde laten zien dat ik een harde werker was en al jong was begonnen. Toen vroeg De Eindredacteur met een strak gezicht: “Wat zou je doen als er een condoom op je bureau lag en je die van mij over je hoofd moest rollen?”

In de beker met thee zocht ik naar de oplossing voor dit raadsel. Vol ongemak antwoordde ik uiteindelijk: “Ik zou het condoom over mijn gezicht trekken en ’m opblazen met mijn neus tot-ie knapte. Als ik dan de baan zou krijgen.”

Ik werd niet aangenomen. Het had niet aan mijn condoom-antwoord gelegen. Dat bleek een test te zijn om te kijken of ik humor had, legde De Eindredacteur later uit aan de telefoon, maar zijn conclusie was dat ik toch “te trutterig” was, een modepop, en zeker “niet stoer genoeg voor televisie”.

Nadat ik had opgehangen sluimerden ongezonde gedachten door mijn hoofd. Moest ik misschien toch een keer een pilletje nemen? Coke snuiven? Crack roken om uit deze tries-te keurigheid te breken? Misschien had hij ook wel gelijk. Wat had ik nou te bieden met mijn bescheiden levenservaring? Logisch toch dat niemand met mij wilde werken?

Dagen ben ik van slag geweest. De afwijzing en de uitzichtloze situatie van de crisis nestelden zich in het diepste van mijn vezels en ik was te onervaren om met opgeheven hoofd mijn zoektocht voort te zetten. Uiteindelijk wilde ik alleen maar weg. Ver weg. Het tegenovergestelde zijn van wat in zijn ogen een modepop was. Stoer zijn. Ik wilde iets gaan doen wat totaal anders was dan wat ik tot nu toe had gedaan. En zo besloot ik om in een bos te gaan wonen. Ik googelde naar banen in de natuur en vond na flink wat zoekwerk een organisatie in Amerika waar ik zonder relevante ervaring aan de slag kon als *park ranger*. In ruil voor simpel en verrijkend conservatiewerk zou ik een slaapplek en elke dag een warme maaltijd krijgen. Ik stelde me voor hoe ik zou leren hoe ik mezelf kon redden in de

natuur. Wildkamperen, vuur maken, outdoor koken, snijtechnieken aanleren, knopen maken, eetbare planten vinden en vissen vangen. Dat alles met gezellige collega's en in een met modder besmeurde, zweterige, vormloze outfit, zonder douchejes of wc's. Ik zag het leven in het ongerepte woud helemaal voor me. Ver weg van mode- en mediamagnaten zou ik met andere bosbewoners door de wildernis trekken en in functionele kleren fysiek en stoer werk doen. Mijn lichaam zou sterk en slank worden, omdat ik het eindelijk zou gebruiken zoals de natuur het bedoeld had. Ik overtuigde mijn ouders ervan dat dit absoluut de beste carrièremove voor me was. Dat het op z'n minst uit mijn systeem moest. En dat het me misschien nieuwe inzichten over het leven zou bieden. Ze maakten zich lichtelijk zorgen, maar zeiden dat als "Kumbaya, My Lord" zingen bij een kampvuur echt was wat ik wilde doen, of als ik dacht dat het me zou helpen om mijn roeping te vinden, dat ik dan mijn hart moest volgen. Ze zouden altijd achter me staan. In het ergste geval kwamen ze me halen. En zo zegde ik mijn huur op, kocht een beige afritsbroek en een mosgroene fleecetrui en vertrok met een volle backpack op mijn rug, en vooruit, ook een tje op mijn buik, naar Californië.'